antifa kallithea

αντιφασιστική έκδοση δρόμου#14

μοιράζεται χέρι με χέρι σε σχολεια, δρόμους, πλατειες

Νοέμβρης 2016

INTRO

για ηλεκτρονική επικοινωνία: antifa.kallithea@yahoo.com
βρες μας στο δίκτυο: antifakallithea.wordpress.com

Εμεις που γράφουμε αυτό εδώ το έντυπο ειμαστε άντρες και γυναίκες, διάφοροι ειμαστε φοιτητές, άλλες δουλεύουμε και άλλες όχι. Όλοι μας έχουμε όμως ένα κοινό, τριγυρνάμε σ' αυτές τις γειτονιές και αντιλαμβανόμαστε τη σαπίλα της κοινωνίας μας, ο καθένας με τον τρόπο του. Άλλοι ειμαστε μετανάστες δεύτερης γενιάς και τραβάμε ζόρια με τα χαρτιά μας. Άλλοι δουλεύουμε σε σκατοδουλειές και έχουμε σιχαθεί ολόψυχα το αφεντικό μας. Άλλες δε γουστάρουμε τη ματσίλα του κάθε ελληναρά. Και όλοι μαζί μισούμε τους μπάτσους και τους φασίστες όσο μισούμε το ελληνικό κράτος και τα δολοφονικά του σχέδια. Όσο λοιπόν το κράτος μας ζητάει τη συναίνεσή μας στα σχεδιά του, άλλο τόσο πρέπει και μεις από τη μεριά μας να φτύνουμε κατάμουτρα όσους το στηρίζουν. Γιατί, όχι, δεν έχουμε κανένα κοινό με όσους ανησυχούν για το μέλλον της πατρίδας τους, αντιθέτως μας χωρίζουν πολλά. Γιατί εμείς καταλαβαίνουμε πως τα σχέδια του ελληνικού κράτους στρέφονται πρώτα και κύρια εναντίον μας, στοχεύουν την τάξη μας. Με τους όλο και περισσότερους ένστολους που μας πηγαίνουν από εξακρίβωση σε εξακρίβωση, με όλα τα παραμύθια περί ελλαδίτσας και τις πατριωτικές μαλακίες, εμείς δεν ψηνόμαστε μία. Γι' αυτό και για άλλους τόσους λόγους το λέμε και το ξαναλέμε, η ελλάδα να πεθάνει να ζήσουμε εμείς.

Τον πιτσιρικά που γέμισε το κρεβάτι του με τ' αυτοκόλλητά μας δεν τον ξέραμε.

Την κοπέλα που ράπαρε μαζί μας στον Ταύρο δεν την ξέραμε.

Τα παιδιά που έσβησαν τις ναζιστικές μαλακίες στις Τζιτζιφιές βάζοντας την υπογραφή μας δεν τα ξέραμε.

Την κυρία που πήρε την προκήρυξή μας και μας είπε "φχαριστούμε ρε παιδιά" δεν την ξέραμε.

Δεν είναι συμπτώσεις όλα αυτά, δεν είναι "μια στο εκατομμύριο". Είμαστε πολλοί, είμαστε παντού, είμαστε antifa!

Η πόλη ζέχνει ασ… μέρα μπάτσοι ρίχ… παίρνου…

Σιγά την είδηση, ε; Ναι, μωρέ, σιγά. Στην Αμερική οι μπάτσοι δολοφονούν κάθε μέρα. Βέβαια. Για εκεί, που είναι και μακριά, ακόμα και τον Κυριάκο Μητσοτάκη να ρωτήσεις θα σου πει ότι το έχουν παραχέσει οι μπάτσοι με τις δολοφονίες μαύρων και ότι και οι «Black Lives Matter». Αλλά για την Αμερική· που είναι μακριά· γιατί για εδώ μόκο. Εδώ, από το 2009 και μετά, οι μπάτσοι δολοφονούν κανονικά και με το νόμο και εμείς πέρα βρέχει. Τι κι αν, μόνο στην Καλλιθέα, τον τελευταίο χρόνο έχουμε ήδη δύο νεκρούς από μπάτσους;

Ναι, ξέρω, «ήταν κάθαρμα» ο νεκρός, «είχε δυνατά τη μουσική», «έδερνε τη γυναίκα του» και ήταν και «σεσημασμένος ντραγκ ντίλερ». Ωραία όλα αυτά, τα είπε και η τηλεόραση. Δε μου λες, όμως ρε φίλε, το όνομά του το είπε η τηλεόραση; Όχι, δυο μήνες μετά, ούτε το όνομά του δεν έχουμε μάθει. Πίστεψέ με, και στην Αμερική «ντραγκ ντίλερ» τους αποκαλούν οι εφημερίδες τους νεκρούς μαύρους.

Τι πράγμα; Ήταν ατύχημα; Ρε, άσε τα σάπια. Άμα σκεφτείς τι γίνεται τα τελευταία πέντε χρόνια, πόσα «ατυχήματα» θα θυμηθείς; Κοίτα να δεις, από το 2009 και το ξέσπασμα της κρίσης, οι γειτονιές μας έχουν δεχθεί στρατιωτική επίθεση. Η δημόσια τάξη, όλο και περισσότερο, βάζει στο στόχαστρο κομμάτια της τάξης μας που αποτελούν «πρόβλημα». Από τους μετανάστες και τους χουλιγκάνους, μέχρι τις εκδιδόμενες και τους τοξικομανείς, μέχρι τους γκραφιτάδες και τους κάγκουρες. Θες να μου πεις ότι δεν το έχεις νιώσει στο πετσί σου; Το ότι μηχανικά μαγκώνεις κάθε φορά που βλέπεις μπλε φάρο, τέτοιο πράγμα είναι. Οι εξακριβώσεις που σου κάνουν τέτοιο πράγμα είναι. Το τραμπούκισμα που τρως τέτοιο πράγμα είναι. Ε,

...ράλεια μέρα με τη ...νουν σφαίρες και ...νε αέρα

και οι κρατικές δολοφονίες μια από τα ίδια. Δεν είναι «ατυχήματα». Είναι όλα κομμάτια του ίδιου κρατικού σχεδίου. Που λέει ότι μερικοί από εμάς θα φάμε τα κεφάλια μας ώστε να κάθονται ήσυχα οι υπόλοιποι. Ναι ρε, φίλε, μας το λένε χύμα: μερικοί περισσεύουμε!

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Το μεγάλο τους κατόρθωμα δεν είναι ο στρατιωτικός έλεγχος των γειτονιών μας. Όχι. Το μεγάλο τους κατόρθωμα είναι ότι ακόμα κι εσένα δε σου φαίνεται άξια λόγου αυτή η δολοφονία. Όταν δολοφονήθηκε ο Γρηγορόπουλος το 2008 το πρώτο πράγμα που βγήκανε και είπαν ήταν «τι δουλειά είχε ο αλήτης στα Εξάρχεια». Ε, και τώρα μια από τα ίδια μας λένε. Κάθε λογής κάθαρμα έχει βγάλει γλώσσα και φωνάζει ότι ο νεκρός ήταν χειρότερο κάθαρμα από του λόγου του. Με άλλα λόγια, το μεγάλο τους κατόρθωμα είναι η ιδεολογική επίθεση εναντίον μας. Γιατί έτσι πάει το επιχείρημα τους. «Κάθαρμα» και «πρόβλημα» ο νεκρός, άρα καλά να πάθει, άρα ποιος χέστηκε, άρα θα ξαναγίνει. Μικρή σημασία έχει τι πραγματικά έγινε. Η ουσία είναι ο τρόπος με τον οποίο μιλάνε μετά για το περιστατικό. Κι ας τους να παριστάνουν ότι τους κόφτουν οι νεκροί μαύροι στην Αμερική. Για τους νεκρούς «μαύρους» της τάξης μας εδώ, στην πόλη μας, έχουν να πουν τίποτα πέρα από το «πόσο καθάρματα είμαστε»;

Για πες, λοιπόν, σου φαίνεται ακόμα ασήμαντο το περιστατικό; Ή το κατάλαβες επιτέλους ότι όταν βρίζουν τον κάθε νεκρό, όταν λένε ότι το άξιζε, όταν λένε ότι ήταν «πρόβλημα», τότε λένε ότι όλοι είμαστε «πρόβλημα»; Και ότι έχει και για μας τα σχέδια της η δημόσια τάξη· είτε αυτά τα σχέδια έχουν μέσα σφαίρες, είτε δεν έχουν...

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΒΙΑΣΤΗ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ

"Ο μύθος του μαύρου βιαστή εξακολουθεί και σήμερα να κάνει την ύπουλη δουλειά της ρατσιστικής ιδεολογίας. [...] Όσο μάλιστα οι αναλύσεις επιμένουν να εστιάζουν στους βιαστές που έχουν καταγγελθεί και συλληφθεί, δηλαδή σ' ένα μικρό κομμάτι των βιασμών που γίνονται σ' αυτή τη χώρα, οι μαύροι άντρες - αλλά κι άλλοι έγχρωμοι - αναπόφευκτα θα καταδεικνύονται ως η σύγχρονη μάστιγα της σύγχρονης επιδημίας που λέγεται σεξουαλική βία. Και η ανωνυμία που περιβάλλει την τεράστια πλειοψηφία των βιαστών θα εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται ως "στατιστική λεπτομέρεια" ή ως επτασφράγιστο μυστικό".

Angela Davis, 1984

Δεν ξέρουμε αν το 'χετε παρατηρήσει, αλλά διάφοροι ντόπιοι ρατσιστές αποδεικνύονται πολύ πρόθυμοι να καταγγείλουν τις πράξεις βιασμού που κατά καιρούς παρουσιάζονται στις ειδήσεις, και να τις φορτώσουν στους μετανάστες. Το κίνητρό τους φυσικά δεν είναι η αγάπη για τις γυναίκες (κάθε άλλο: πρόκειται για τους ίδιους σιχαμένους που βιάζουν γυναίκες στα χιλιάδες μπουρδέλα που λειτουργούν στην Ελλάδα).

Έτσι και πριν από λίγο καιρό: το κράτος μίλησε, ο ελληνικός Τύπος έγραψε, η κοινή γνώμη καταδίκασε. «ΦΡΙΚΗ στη Θεσσαλονίκη: Βίασαν την 23χρονη μπροστά στο αγόρι της οι αλλοδαποί»! Όλοι ήταν έτοιμοι να παπαγαλίσουν το γνωστό σενάριο: «οι μουσουλμάνοι πρόσφυγες που έρχονται στην Ελλάδα βιάζουν, είναι εγκληματίες, είναι βάρβαροι, κλπ». Ξαφνικά, αυτή τη φορά, ασχολήθηκαν όλοι με τον δράστη, και όχι με το θύμα: κανείς δεν είπε ότι «η γυναίκα προκαλούσε», ότι «το ήθελε και το έπαθε», ότι «συναίνεσε στον βιασμό της», ή ότι «είπε ψέματα», όπως κόπτονται να λένε συνήθως. Τί, το κράτος μας τελικά είναι καλό; Μήπως στηρίζει τη γυναικεία χειραφέτηση;; Μήπως η κοινή γνώμη υποστηρίζει ότι φταίει ο βιαστής;

Προφανώς τίποτα τέτοιο δε συμβαίνει, το γνωρίζουμε καλά. Στην κοινωνία που ζούμε, το κράτος πρέπει να διαχειριστεί με τη βία διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης, ντόπιους και μετανάστες, να τους κρατάει πειθαρχημένους για να δουλεύουν φτηνά. Εδώ και δεκαετίες, ο «μύθος του μαύρου βιαστή» είναι ένας απ' τους τρόπους να γίνεται αυτό.

Ο μύθος του «μαύρου βιαστή» γεννήθηκε στον ρατσιστικό αμερικανικό Νότο στα τέλη του 19ου αιώνα. Τότε είχε στόχο να κρατηθούν οι μαύροι σκλάβοι στον πάτο, με το να προβάλλονται ως κατώτεροι, βάρβαροι, ανίκανοι να συγκρατήσουν τα ζωώδη σεξουαλικά τους ένστικτα (φυσικά οι λευκοί αμερικάνοι βίαζαν μαύρες σκλάβες για δεκαετίες και δεν έτρεχε μία). Ο μύθος αυτός αναβιώνει σήμερα στο πρόσωπο του μουσουλμάνου μετανάστη εργάτη. Παρουσιάζεται ως σεξουαλικά πεινασμένος, απολίτιστος, αδίστακτος βιαστής. Σκοπός αυτής της ρατσιστικής κατασκευής είναι να προετοιμάζει την ελληνική κοινωνία κατάλληλα ώστε όταν χρειάζεται, όταν το κράτος αντιμετωπίζει τους μουσουλμάνους εργάτες με βία, μπάτσους και σφαίρες, να μην κουνιέται φύλλο. Και ως τώρα αυτό εφαρμόζει, και τα καταφέρνει περίφημα.

Για να κλείσουμε θα θυμίσουμε και έναν άλλο βιασμό, που δεν «πούλησε» τόσο. Λέμε για τον ομαδικό βιασμό μιας Βουλγάρας μαθήτριας στην Αμάρυνθο Ευβοίας από Έλληνες μαθητές, πριν λίγα χρόνια. Εκεί, εννοείται ότι «έφταιγε η κοπέλα» γιατί «ξέρουμε τι είναι όλες αυτές οι ξένες, σίγουρα προκάλεσε τα παιδιά». Σ' αυτήν την περίπτωση οι βιαστές αφέθηκαν ελεύθεροι. Που ήταν τότε οι Έλληνες που σήμερα αποδεικνύονται προθυμότατοι στις καταγγελίες των βιασμών(ή μήπως η προθυμία τους ισχύει μόνο όταν ο δράστης λέγεται ότι είναι Πακιστανός;)

Από μεριάς μας καθόλου δεν ψηνόμαστε να παπαγαλίσουμε ό,τι μας λέει το κράτος μας. Καθόλου δεν ψηνόμαστε ότι το κράτος μας υπερασπίζεται τις γυναίκες. Πρέπει να καταλάβουμε πως όταν μιλάει και κάνει σχέδια για τους μουσουλμάνους, εννοεί τους εργάτες, εννοεί όλους εμάς.

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

"Αντίθετα με τα παραμύθια, η ιστορία του Zyed και του Bouna δεν είχε happy end. Φώτισε για μια στιγμή τα γαλλικά γκέτο, μέχρι που τα πράγματα πήραν τη συνηθισμένη τους πορεία. Οι καριόληδες μπάτσοι συνέχισαν να είναι καριόληδες μπάτσοι, τα «αποβράσματα» τιμωρήθηκαν, ο φασίστας Σαρκοζύ έγινε πρόεδρος της γαλλικής Δημοκρατίας και τα παιδιά των γκέτο συνέχισαν να είναι παιδιά των γκέτο. C' est la vie. Αλλά την ίδια στιγμή, η ιστορία του Zyed και του Bouna έχει και μιαν αισιόδοξη πλευρά: μας δείχνει ότι τα παιδιά των γκέτο μπορούν να φτιάξουν τη δική τους Ιστορία, να χτίσουν τα δικά τους σημεία αναφοράς, να τιμήσουν τους δικούς τους νεκρούς".

antifa graffiti μνήμης> Zyed και Bouna> Ταύρος Ιούνης 16

antifa διαδήλωση> είμαστε η καρδιά αυτής της πόλης> Καλλιθέα> Απριλης 16

“Στις 23 Απρίλη του 2016 διοργανώσαμε μια antifa διαδήλωση στη γειτονιά της Καλλιθέας. Διαδηλώσαμε για δυο λόγους: Θέλαμε να δείξουμε ότι είμαστε πολλοί και πολλές, ότι είμαστε αντιφασίστες και αντιφασίστριες, ότι είμαστε ντόπιοι και μετανάστες, ότι έχουμε τη δική μας κουλτούρα κι ότι γουστάρουμε αυτήν την κουλτούρα, ότι διεκδικούμε το δημόσιο χώρο, ότι έχουμε τις δικές μας αντιλήψεις για τη ζωή, ότι δεν είμαστε εγκληματίες, ότι είμαστε η καρδιά αυτής της πόλης.

Και θέλαμε να δείξουμε επίσης ότι εκεί που όλοι μας λένε “σκάστε” δεν πειθαρχούμε στις εντολές τους, αρνούμαστε την τάξη τους, φτύνουμε τις απαγορεύσεις τους, μισούμε τον πόλεμό τους όσο μισούμε και την ειρήνη τους. Διαδηλώσαμε για να δείξουμε ότι δεν είμαστε μόνοι, ότι δεν είμαστε φοβισμένες”.

the streets belong to us

antifa
live>
beat από
τη γειτο-
νιά για τη
γειτονιά>
Ιούλης 16>
Ταύρος

Ciao, τα 'παμε με ρουφιάνους δεν αράζουμε, δεν ταιριάζουμε // ΔΙΠΡΟ

Πιάσαν τα πατσάνια μέσα στην πλατεία χωρίς δικαιολογία // GRACI -G

Το σύστημα μας μεγαλώνει αντίθετα, μας σημαδεύει ανήμερα· κινούμαστε άγρια μέσα σε μάζες, νόμιζαν μας φορέσαν φίμωτρα // ΝΑΗΔΑ

Μεγαλωμένοι στην αθηναϊκή βρώμα, εκπροσωπώντας της Καλλιθέας το χώμα, μπογιατισμένοι με μαυροκόκκινο χρώμα // BOAVISTA

Θέλεις να μάθεις ποιος είμαι και να με βάλεις σε λίστες; Είμαι μαλάκας, δένομαι εύκολα και ξύλο στους φασίστες // ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Πήρα παράδειγμα απ' το μπάτσο που 'χε όπλο, που άνοιξε φωτιά μόλις δεν του άρεσε το κόλπο, που άφησε έναν άνθρωπο στον τόπο, και θα ξεφύγει με τον πιο κουτοπόνηρο τρόπο // VICKY

"Η έμπρακτη συνείδηση των πραγματικά κοινών συμφερόντων μεταξύ ντόπιων και ξένων εργατών, είναι το μοναδικό ανάχωμα απέναντι στην κατρακύλα μας. Η αίσθηση ασφυξίας, υποτίμησης και ταπείνωσης είναι καθολική. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση, όταν τ' αφεντικά, μας πετάνε ένα ξεροκόμματο για μισθό, τα ένσημα τα βλέπουμε με κιάλια, μας πιέζουν αφόρητα καθημερινά και στο τέλος μας λένε 'αν δεν γουστάρεις περιμένει ουρά από άνεργους απέξω'. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση όταν ο ΟΑΕΔ μας ονομάζει ωφελούμενους και όταν προκηρύσσει θέσεις εργασίας για φύλαξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση όταν οι μπάτσοι μας την πέφτουν στις πλατείες και στις γειτονιές. Είναι η αίσθηση ότι περισσεύουμε, ότι δεν αξίζουμε και πολλά, ότι είμαστε ανεπιθύμητοι".

antifa διαδήλωση στόμα-με-στόμα> ενάντια στις ΜΚΟ> Οκτώβρης 2016> Δάφνη

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΕΞΙΣΤΕΣ ΘΑ ΦΥΓΟΥΝ ΜΕ ΦΟΡΕΙΑ

Κι όταν καλείσαι να σκεφτείς για το δημόσιο χώρο και τις φιγούρες του, η αντρική παρουσία δηλώνεται ως κάτι αυτονόητο, σε αντίθεση με την γυναικεία που αντιλαμβανόμαστε ότι είναι ένα πεδίο που πρέπει να διεκδικήσουμε. Φυσικά, όλη αυτή η υποτίμηση δεν ήρθε από το πουθενά. Το κράτος μας έχει συμβάλλει αρκετά στην πειθάρχηση της εργατικής τάξης και πόσο μάλλον των γυναικών, με στόχο να ικανοποιήσει τα συμφέροντα των αφεντικών.

Αυτό το γεγονός μπορεί να μένει απαρατήρητο από όσους τείνουν να έχουν βολευτεί απ' αυτήν την κατάσταση, αλλά σίγουρα όχι από μας, τις γυναίκες.

Παρατηρούμε ότι η εμφάνιση μας γίνεται αντικείμενο σχολιασμού, ότι το να κυκλοφορούμε και να αράζουμε έξω δεν είναι εύκολο, ότι η γνώμη μας στις παρέες μας δεν ακούγεται το ίδιο, ότι η ορατότητα μας στο δημόσιο χώρο κρίνεται από το πόσο θηλυκές ή αγοροκόριτσα είμαστε / φαινόμαστε. Με λίγα λόγια μας προορίζουν να παίζουμε μόνιμα σε κατηγορία β' εθνικής όσο "γαμάτες" κι αν μας θεωρούν.

Η δημόσια παρουσία μας αντιμετωπίζεται ως πρόκληση. Πρόκληση όχι των σεξουαλικών ενστίκτων, αλλά πρόκληση που επιτίθεται στην αντρική κουλτούρα που θέλει το δημόσιο χώρο ανέγγιχτο βασίλειο των αντρών. Πολλές φορές μάλιστα, η παρουσία μας κρίνεται από την "απουσία" μας σε κουλτούρες του δρόμου όπως π.χ. το ραπ και το κοινό του. Το να χώνεις ρίμες, δηλαδή ένας τρόπος να έχεις δημόσιο λόγο και να καταλαμβάνεις μέρος μιας πλατείας μιλώντας είτε προσωπικά είτε αντιφασιστικά, ταυτίζεται με την αντρική φιγούρα στα μάτια των περισσότερων. Κάτι που δε μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση, αν σκεφτούμε πως στο ραπ υπάρχει ευρύ φάσμα σεξιστικών σχολίων. Η ερώτηση όμως είναι "για πόσο ακόμα"; και η απάντηση "όχι για πολύ", εν γνώσει μας πως το βραβείο αυτής της διεκδίκησης δε θα

᾽ρθει από τη μια μέρα στην άλλη. Αυτή η διεκδίκηση μας βρίσκει ενωμένες και απαιτεί σκληρούς αγώνες.

Γι αυτό λοιπόν, είμαστε εμείς εδώ για να καταρρίψουμε το μύθο που μας θέλει “εκτός συναγωνισμού” στα πιο σοβαρά ζητήματα. Γιατί κι εμείς βιώνουμε τη σαπίλα του πρωινού ξυπνήματος είτε για σχολείο, είτε για δουλειά, το να μας τη λένε οι δάσκαλοι και τα αφεντικά για την “ανεπάρκεια” μας, το να μην την παλεύουμε στα μέσα μεταφοράς, επειδή έχει ελεγκτές, μπάτσους ή το γεγονός ότι με την πρώτη ευκαιρία ακούγεται το πατροπαράδοτο “έξω οι ξένοι”.

Και γι᾽ αυτό ακριβώς θα ντυνόμαστε όπως γουστάρουμε, θα είμαστε εκεί όταν μας λέτε πως δεν αράζουν γυναίκες στις πλατείες, θα σας κοιτάμε περίεργα όταν μας σχολιάζετε και για να μη φτύνουμε εσάς - θα φτύνουμε τις ρίμες μας.

IT'S THE SOUND OF THE METROPOLIS

> Antifa σελίδες της αθηναϊκής μητρόπολης. Μοιράζονται χέρι με χέρι στα σχολεία και στις πλατείες της πόλης.

Το χτύπημα του ξυπνητηριού τα πρωϊνά και οι φορές που ξαναχτυπά μέχρι να σηκωθούμε, τα τηλέφωνα του ιδιοκτήτη που ζητά το νοίκι, τα ρατσιστικά σχόλια και "τα εισιτήριά σας παρακαλώ" στο λεωφορείο, το απουσιολόγιο και τα "ησυχία" των καθηγητών, τα σχόλια των αντρών για την εμφάνισή μας στο δρόμο, τα υπεροπτικά βλέμματα των αφεντικών και τα "πάμε πιο γρήγορα" των υπεύθυνων, τα "δείξε μου τα χαρτιά σου" των μπάτσων στις πλατείες, οι απαιτήσεις των πελατών στη δουλειά, είναι στιγμές που επαναλαμβάνονται κουραστικά στην καθημερινότητά μας. [...] Είναι οι στιγμές που καταλαβαίνουμε ότι σ' αυτή δεν είμαστε όλοι ίδιοι.

Δεν είναι απλά που δε γουστάρουμε τις ΜΚΟ.

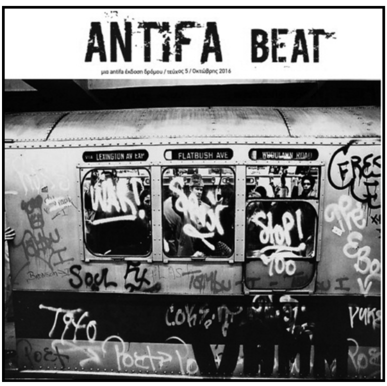
Είναι που γνωρίζουμε πως όποιος πληρώνεται με κρατικό χρήμα πρέπει να κάνει ακριβώς και πάντα ό,τι του λέει το κράτος.

Έτσι γίνεται με όλους τους κρατικούς μηχανισμούς. Έτσι γίνεται με την αστυνομία, με το στρατό, με τους λιμενόμπατσους, έτσι γίνεται και με τους κρατικούς μηχανισμούς που λέγονται Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. [...]

Λέμε πως τα λεφτά που πάνε στη new age διαχείριση των μεταναστών εργατών είναι ένα μέσο διάχυσης των κρατικών εντολών όλο και πιο βαθιά μέσα στην κοινωνία. Γι' αυτό δε γουστάρουμε μία.

Η στοχοποίηση μεγάλης μερίδας μουσουλμάνων εργατών-τριών ως υπεύθυνους για τις επιθέσεις. Η συνεχής παρουσίαση των μπάτσων και του στρατού στις ζωές μας και η αδιάκοπη επίκληση για εθνική ενότητα και σύμπραξη μεταξύ κράτους και κοινωνίας, αποτελούν μια διαδικασία εκπαίδευσης.

Αν οι μπάτσοι βρουν πάνω σου μπάφο και είσαι ελληνάκι, θα πάρουν τηλέφωνο τους γονείς σου. Αν είσαι π.χ. αλβανός φωνάζουν "Πάμπλο Εσκομπάρ, φιανόσουν διαφορετικός στις φωτογραφίες!"

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΑΥΤΟ-ΚΟΛΛΗΤΑ

Κυκλοφόρησε η καινούρια σειρά αυτοκολλήτων του antifa kallithea!
Αποκτήστε τα στέλνοντας μέηλ στο antifa.kallithea@yahoo.com.

Η διάλυση της Μέσης Ανατολής δημιουργεί ευκαιρίες για όλα τα κράτη της περιοχής. Το ελληνικό κράτος είναι ένα από αυτά τα κράτη. «Ευκαιρίες» πράγματι: Το ελληνικό κράτος βλέπει τον «προαιώνιο εχθρό» να ζορίζεται. Καθώς τα σύνορα στη Μέση Ανατολή χαράσσονται ξανά, το τουρκικό κράτος αντιμετωπίζει ξανά παλαιά προβλήματα συνοχής με πρώτο το «κουρδικό». Το καλοκαιρινό πραξικόπημα στην Τουρκία, οι εσωτερικές εκκαθαρίσεις, οι αναφορές στη συνθήκη της Λωζάνης, ξεκινούν από αυτά τα προβλήματα συνοχής.

Είναι γι' αυτό που το ελληνικό κράτος προσπαθεί εδώ και καιρό να εξασφαλίσει μια επίσκεψη Αμερικανού προέδρου στην Ελλάδα. Ότι αυτή η επίσκεψη μπορεί και να μη γίνει, ότι ο Αμερικανός πρόεδρος θα είναι λιγάκι ληγμένος, ότι είναι το ελληνικό κράτος που παρακαλάει, όλα αυτά δεν αλλάζουν το βασικό γεγονός:
Το ελληνικό κράτος προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που ανοίγονται από το Συριακό σφαγείο.
Φυσικά το νόμισμα με το οποίο θα εξασφαλίσει τη συμμετοχή του στο σφαγείο είναι τα τομάρια μας.

1Δ1Α ΕΙΝΑ1 ΤΑ ΑΦΕΝΤ1ΚΑ ΕΘΝ1ΚΑ ΠΛΑΝΗΤ1ΚΑ